

clesia remorari, et ante quoddam altare secretius A psalmis orationibusque vacare. Eadem vero nocte qua sibi divinam in brachii sui curatione senserat adfuisse præsentiam, ad dulces quas solitus fuerat frequentare latebras devotus accessit. Prostratusque Deo et sancto confessori suo Edwardo, pro accepto beneficio agit gratias, supplicat pro non accepto. Nec præsumptioni sed fidei ascribendum, quod triplicari sibi cælestia munera precabatur. Instat igitur, plorat et orat, lætus pro brachio, sed pro pectore tristis. Inter orandum autem, e corpore sudor copiosus egrediens spiritum reddidit solito fortio-rem. Pectus deinde cælesti quodam rore perfusum solitam recepit sanitatem. Superat adhuc pedis angustia, quæ eum fratrum suorum interesse conventui non sinebat. Itaque cum in cella infirmorum cum B alio quodam seniore decumbens, die quadam circa solis occasum mutua se collatione reficiunt, et inter colloquendum beati regis virtutem suavi sermone commemorant. Tunc ille qui jam fuerat duplici morbo curatus : « Quam magna, inquit, multitudo

A potentia ejus, frater charissime, quam ego peccator in memetipso expertus audeo dicere, quia quidquid voluerit, a Domino Deo suo facile impetrabit. » Sic ei miraculum quod in se fuerat operatus exponens, pedem extendit intolerabili quodam tumore deformem ; et : « Si hunc, ait, pedem mihi sublato dolore sanasset, nihil est quod ulterius petendum ab eo aestimassem. » His sermonibus se consolantes, sole ruente lectulis sese recipiunt. Mane autem factio, surgens is cui pes doluerat, solito manum apponit dolori, sed nihil in pede quod vel tumeret vel dole- ret inveniens, sensit se per beatum Edwardum perfectæ sanitati donatum. Exclamat cum gaudio, et pandens sociis tam cæleste miraculum, ad amandum dulcius, et laudandum devotius, et expressius extollendum tanti meriti patronum omnium corda commovit, ad laudem et gloriam Domini nostri Jesu Christi, cui est honor in sæcula sæculorum. Amen.

Explicit Vita sancti Edwardi regis et confessoris, cum miraculis ejusdem.

DE SANCTIMONIALI DE WATTUN.

(TWISDEN, *ibid.*, p. 415.)

De quodam miraculo mirabili, auctore Aluredo abbate Rievallensi.

Miracula Domini et manifesta divinae pietatis indicia scire et tegere, portio sacrilegii est. Quod enim esse potest præsentibus ad consolationem, ad ædificationem posteris, omnibus ad devotionem, indignum est cunctorum notitiæ deperire. Sed plerumque multorum nos terret ineptia, qui vel invidia tabescentes, vel infidelitate languentes, de his quæ bona sunt, vix de quoquam suis credunt oculis, ad credendum vero de quolibet ea quæ mala sunt, levi tactu aurium inducuntur. Hinc est quod rem mirabilem et nostris sæculis inauditam tibi potissimum, pater amantissime, credidi revelandam, cujus sancta simplicitas bene sentire de omnibus, de nullo alsque certis indiciiis sinistrum aliquid suspicari consuevit. Nulla sit de verborum veritate cunctatio, cum ea quæ dicenda sunt, ex parte propriis D oculis viderim, omnia autem mihi tales personæ retulerint, quas nec ætatis maturitas, nec spectata sanctitas, ulla sinerent ratione mentiri.

Inter monasteria virginum quæ vir venerabilis ac Deo dilectus, pater et presbyter Gillebertus per diversas Angliæ provincias miro fervore construxit, unum in provincia Eboracensi situm est in loco qui aquis et paludibus septus ex re nomen accepit. Dicitur enim Wattyn, id est *humida villa*. Qui quondam, ut refert in *Historia Anglorum* venerabilis præ-

C sbyter Beda, magno sanctarum mulierum pollebat examine : ubi et beatus pontifex Joannes, puellam ob incautam sanguinis diminutionem fere desperatam, salubri tactu et oratione sanavit. Quoniam igitur in eodem loco prædicti patris industria renovatur antiqua religio, antiqua nihilominus miracula renovantur. Ita quippe ibi Christi ancillæ, inter quotidiana manuum opera consuetudinemque psallendi, spiritualibus manciantur officiis ac cælestibus intersunt theoriis, ut pleræque quasi valedicentes mundo et omnibus quæ mundi sunt, sæpe in quosdam indicibiles rapiantur excessus, et angelicis videantur interesse choris. Crebra eis cum bonis spiritibus confabulatio, a quibus nunc corripuntur, nunc erudiuntur, nunc de certis necessariisque præmuniuntur. Tanta inter eas videtur dilectio, tanta pro invicem sollicitudo, ut cum una obierit, cæteræ nunquam cessent a precibus, donec vel de pœna ejus, vel de gloria certum eis aliquid eluxerit. Inde est quod non solum ut fieri solet in somniis, sed et visibiliter carnis oculis mortuæ vivis appareant, et nunc pœnam, nunc gloriam quam singulæ meruerunt exponant. Contigit aliquando unam optimæ apud omnes opinionis, relicto corpore ad cælestia commigrasse. Diligebatur ab omnibus, sed ab una specialius colebatur. Instat precibus illa, ut ei vir-

ginis meritum divina pietas non celaret. Revoluto anni circulo, dies depositionis ejus anniversarius vertebatur. Solitas orationes puella multiplicat. Accenditur desiderio, ubertim lacrymis irroratur. Interim pro defunctæ excessibus immolanda salutaris hostia parahatur. Sacerdotes debitum officium prosequuntur. Conversa ad altare Christi virgo desiderii sui præstolabatur effectum : cum ecce radius solis de superioribus ad inferiora demissus ante gradum altaris sese locavit. Intuetur diligentius illa, et mox virginem quam dilexerat, nimio splendore coruscam ipsi radio conspicit insidere. Obstupuit et obrigit, et loquente spiritu, carnea lingua tacebat. Quia verò sopitis quodammodo sensibus corpus stabat immobile, accessum virginis, ut evidentius cerneretur, solo desiderio flagitabat. Mox radius solis a loco quo substiterat elevatus, accessit propius, et ante faciem virginis stans vultum quem concupierat amanti præbuit cominus contemplandum. Ita ineffabili perfusa gaudio fluem cœlestis præstolabatur officii. Cum vero missa voce diaconi clauderetur, illa ad se, radius ad superiora revertitur. His extra propositum præmissis, ad ea quæ proposuimus eparranda transeamus.

Pontificante in ecclesia Eboracensi sanctæ ac piæ recordationis Henrico, puella quædam quatuor ut putabatur annorum, ejusdem sancti patris precibus in eodem monasterio suscipitur nutrienda. Quæ mox ut infantilem excessit ætatem, cum puellaribus annis puellarem induit lasciviam. Nullus ei circa religionem amor, nulla circa ordinem sollicitudo, circa Dei timorem nullus affectus. Petulans illi oculus, sermo indecens, lascivus incessus. Incedebat sacro tecta velamine, sed nihil tali dignum habitu prætendebat in opere. Corripitur verbis, sed non corrigitur ; urgetur verberibus, sed non emendatur. Furabatur magistrarum oculis horas ; ut vel indulgeret otio, vel signis inordinatis diffunderet, aut vacaret fabulis, aut inutile aliquid aliis suaderet. Disciplina ordinis premebatur, et ad exterioris hominis honestatem utcumque servandam cogebatur avita. Omnia ei ex timore constabant, ex amore nihil. Et jam nubilus facta, interioribus exteriora, otiosa quietis, seriis ludicra præponebat. Accidit autem ut fratres monasterii quibus exteriorum commissa est cura, quidpiam operis facturi ingrederentur monasterium feminarum. Quod illa perpendens accessit propius, et curiosius ipsorum opera contemplabatur et vultus. Erat inter eos adolescens cæteris formosior facie et ætate nitidior. Injecit in illum oculos misera, ipse vero intendebat in eam. Aspiciunt se oculo blandiori ; et mox serpens tortuosus, utriusque pectus ingrediens, lætifera insibilat per cuncta vitalia virus. Res primum nutibus agitur, sed nutus signa sequuntur. Tandem rupto silentio conserunt de amoris suavitate sermonem. Accendant se mutuo, spargunt utrinque seminaria voluptatis, libidinis incentiva. Et ille stuprum meditabatur, illa vero postea dicebat, de solo cogitabat

A amore. Interim coalescunt affectus. Sed ut sibi liberius colloquerentur vel se fruerebant uberius, de loco vel tempore in unam coiere sententiam. Abjicientibus itaque arma lucis, nox placebat obscurior. Publicum fugitantibus locus secretior gratus habetur. Dat signum prædæ impiissimus prædo, ut ad sonitum lapidis quem vel in parietem vel lectum ædis in qua pausare consuevit, infelix se jactaturum promisit, de ejus adventu certissima egrediretur ad eum. Ubi tunc, pater G., tuus in custodia disciplinæ vigilantissimus sensus ? Ubi tot tam exquisita ad excludendam vitiorum materiam machinamenta ? Ubi tunc illa tam prudens, tam cauta, tam perspicax cura, et circa singula ostia, fenestras, angulos tam fida custodia ut sinistris etiam spiritibus negari videretur accessus ? Elusit totam industriam tuam, pater, una puella, quia nisi Dominus custodierit civitatem, frustra vigilat qui custodit eam (Psal. cxxvi). Fecisti, vir beate, fecisti quidquid potuit homo, quoniam sic expediebat. Sed sicut nemo potest corrigere quem Deus despexerit, ita nemo potest servare quem non ille servaverit. Et tu, infelix, quid agis ? quid cogitas ? quid tam attente aures ad tegulas erigis ? Ubi timor, ubi amor, ubi illius sanctæ congregationis reverentia ? ubi beati pontificis qui te huic monasterio tradidit suavis memoria ? Nihil horum a tanto te revocat scelere. Deletis his omnibus, solus in corde turpis vivebat affectus. Surgis misera, pergis ad ostium. Conantem egredi vis divina repellit ; tentans iterum, sed nihil profecisti. Regressa modicum beatæ virgini solitas vigiliis cum duodecim lectionibus celebrasti. Quid ultra tibi facere debuit Christus et non fecit ? O mira cordis cæcæcatio ! Quid denuo moliris egressum ? Ecce dimitteris instar Baalam secundum desideria cordis tui, ut eas in adinventionibus tuis. Oportet te duci in Babylonem, ibi forte curaberis. Quid plura ? Heu ! egreditur. Claudite aures, virgines Christi, oculos operite. Egreditur Christi virgo, adultera post modicum reditura. Egreditur, et quasi columba seducta non habens cor, mox accipitris excipitur unguibus. Prosternitur, os ne clamaret obstruitur, et prius mente corrupta carne corrumpitur. Experta voluptas nefas compulsi iterare. Cum hæc sæpius agerentur, sorores sonitum quem crebro audiebant admirantes fraudem suspicabantur. Illa maxime patuit suspicioni, cujus mores omnibus solebant esse suspecti. Fuga etiam juvenis suspicionem adauxit. Cum enim concepisse se adultero prodidisset, timens ne et ipse proderetur, relicto monasterio ad sæculum ire perrexit. Tunc matronæ sapientiores puellam conveniunt. Illa ulterius celare non valens confitetur excessum. Stupor autem apprehendit omnes quæ audiebant verbum. Exarsit mox zelus in ossibus earum, et aspicientes se mutuo, complois manibus irruunt super eam : extractoque ab ejus capite velo, aliæ tradendam flammis, aliæ vivam exoriendam, aliæ impositam stipiti suppositis carbonibus assandam putarunt. Fervorem adolescentium

compescabant matronæ. Attamen spoliatur, extenditur, etiam absque ulla miseratione flagellis atteritur. Præparato ergastulo vincitur, intruditur; singulis pedibus duo annuli cum suis catenulis inducuntur; quibus duæ non parvi ponderis catenæ insertæ, quarum una immani trunco clavis indigitur, altera per foramen extracta foris sera concluditur. Sustentatur pane et aqua; quotidianis opprobriis saturatur. Interea tumens uterus evolvit conceptum. O quantus tunc erat luctus omnium! quanta præcipue virginum lamenta sanctarum, quæ sunt timentes pudori unius crimen in omnibus metuunt impingendum, etiam quasi jam expositas se omnium oculis illudendas, quasi omnium traditas dentibus corrodendas sentirent! Flebant omnes, flebant singulæ; nimioque dolore succensæ iterum irruunt in captivam. Et nisi maturiores conceptui pepercissent, vix aliquando ab ejus pœna quiescerent. Illa universa hæc mala patienter sustinet, majoribus se dignam clamat tormentis, credere se tamen cæteras pro ejus infidelitate nihil mali passuras. Deliberat quid de his agendum. Si expelleretur, in omnium hoc redundare infamiam, imminere quo non parvum omnium animabus periculum, si destituta solatio mater cum sobole mortis discrimen incurreret; si servarentur, partum non posse celari clamabant. Tunc una: « Optimum, inquit, est, ut nequissimo juveni sua meretrix adulterino fetu gravida commendetur, ejusque dimitatur curæ cujus consensit nequitia. » Ad hæc infelix: « Si hoc vobis poterit esse remedio, licet sciam hoc mihi futurum exitio, ecce adolescens nocte illa, hora illa, in loco vestra iniquitatis conscio, mihi sicut promisit occurret; vestri tunc erit arbitrii me tradere illi. Sicut fuerit voluntas in cœlo, sic fiat. » Continuo rapiunt verbum de ore ejus. Jam jamque spirantes ultionem in juvenem, quærunt ab ea de omnibus veritatem. Confitetur illa, affirmans vera esse quæ dixerat. Tunc magister congregationis, ascitis quibusdam e fratribus, rem aperit. Jubetque ut nocte illa unus tectus velamine caput, designato loco sederet, alios occulte præsentés adesse ut venientem exciperent, attractatumque sustibus vinctum teneant. Dixit et factum est ita. Adolescens quid cum sua ageretur ignorans, non solum mente, sed etiam habitu sæcularis, advenit. Et ardens libidine, mox ut velamen aspexit, sicut equus et mulus quibus non est intellectus, irruit in virum quem feminam esse putabat. At hi qui aderant, amarum ei cum baculis conficientes antidotum, conceptam febrem extinguunt. Res deferitur ad virgines. Mox quædam zelum Dei habentes etsi non secundum scientiam, ulcisci cupientes virginitatis injuriam, petunt a fratribus juvenem sibi per modicum tempus dimitti, quasi secretum aliquid ab eo cognituræ. Susceptus ab eis, prosternitur ac tenetur. Adducitur quasi ad spectaculum, illa malorum omnium causa: datur ei in manibus instrumentum, ac propriis manibus virum abscidere invita compellitur. Tunc una de

Astantibus, arreptis quibus ille fuerat relevatus, sicut erant fœda sanguine in ora peccatricis projecit. Vides quo zelo urebantur æmulatrices pudicitia, insectatrices immunditiæ, Christi præ omnibus amatrices. Vides quo modo istum mutilando, illam opprobriis et contumeliis insectando Christi ulciscuntur injuriam. Ecce gladius Levi, æmulatio Simeonis, qui violatæ castitatis ultores, nec circumcisis putant esse parcendum. Ecce zelus Phibes sacerdotis, qui æternum sacerdotium fornicantium nece promeruerit. Hic etiam sapientia Salomonis clucet, qui virginem Abisac ad concubitum postulantem in proprium fratrem mortis sententiam promulgavit. Non laudo factum sed zelum; nec probò sanguinis effusionem, sed tantam contra turpitudinem sanctarum virginum æmulationem extollo. Quid non paterentur, quid non facerent pro castitate servanda, quæ tanta potuerunt pro ulciscenda? Sed ut ad propositum redeamus. Abscisus fratribus redditur, mulier in carcerem confusa retruditur. Hactenus misera mulier, infelicitatis tuæ historiam scripsimus, deinceps quemadmodum super te Christi stillaverit misericordissima pietas stylo prosequamur; ubi enim abundavit peccatum superabundavit et gratia (Rom. v). Jam exacta ultione, tepescente zelo, ad Christi vestigia sacrae virgines provolvuntur. Pforant et orant, ut loco parceret, verecundiæ virginali consuleret, infamiæ occurreret, periculum propulsaret. Et illæ quidem quotidie precibus et lacrymis divinam clementiam provocabant. Peccatrix vero pia illa viscera Jesu doloribus et opprobriis, contumeliis quoque quas patiebatur commovebat. O bone Jesu, qui omnipotentiam tuam parcendo maxime et miserando manifestas: si te præsentem quondam in carne, una misera mulier tanta afficeretur miseria, qui ageret illud pium pectus, in quo sicut omnis sapientiæ et scientiæ, ita omnes thesauri misericordiæ quieverunt? Audiant justi, et exsultent in conspectu Dei, et delectentur in lætitia. Audiant peccatores, ut nunquam de illius bonitate desperent, qui sic exercet judicium ut non deserat misericordiam. Respexisti, bone Jesu, respexisti, et tot ancillarum tuarum æmulationem et timorem, et unius peccatricis tuæ afflictionem. Jam infans in ventre vivebat, lac ex uberibus ubertim fluebat; adeo etiam uterus intumescere videbatur ut putaret geminos parituram. Plumbeus color oculos circumfundit, faciem pallor invadit, et nunc vacuatis humore mamillis, post modicum solito liquore replebantur. Jam eam vix capiebat ergastulum, jam partui necessaria præparantur. Cavent quantum possunt ne fletus infantis partum prodatur. Et ecce intempestæ noctis silentio cum se misera sopori dedisset, videt in somniis assistere sibi pontificem, per quem, ut prædiximus, in eodem monasterio divinis est officiis mancipata, amictum pallio, et monachico habitu subinduto. Cumque severiori oculo aspiceret in eam: « Quid est, inquit, quod me quotidie maledicis? » Negavit illa nimio timore

perterrita. Tunc sanctus : « Verum est, ait, cur negas? » Videns se deprehensam mulier, respondit : « Vere domine, quia tu me huic monasterio tradidisti, in quo invenerunt me tanta mala. » Ad hæc antistes : « Tibi hoc potius imputato quæ peccata tua necdum ut oportet patri spirituali propalasti. Sed vide ut quam citius poteris confitearis, et hoc a me suscipiens in mandatis, ut hos psalmos quotidie Christo decantes. » Et mox ei numerum et nomen psalmodum describens disparuit. Evigilans illa, et animæquior facta, visionem et psalmos commendat memoriæ.

Sequenti vero nocte cum jam putaretur paritura, et amara videretur horæ illius expectatio, plus tamen timeretur ipsa partus editio, iterum venerabilis pontifex in somniis apparuit, desperanti duas secum adducens venusta facie mulieres. Accessit ad miscram præsul, et super genua sua capite ejus supinato, pallio quo amiciebatur vultum operuit, increpans eam et dicens : « Si fuisses vera confessione purgata, cerneres manifeste ea quæ aguntur. Nunc quidem senties beneficium, sed modum et qualitatem facti scire non poteris. » Erecta post modicum videt mulierem infantem, ut sibi videbatur, candido coopertum linteo in ulnis ferentes discedentem sequi pontificem, expergefata nihil ponderis sensit in ventre. Attractat manu corpus, et totum vacuum reperitur. Mane autem facto, adsunt custodes, respicientes in illam, vident detumuisse uterum, vultum puellarem, ne dicam virginalem, induisse decorem, oculos perspicaces, plumbeum deposuisse colorem. Et mox quasi propriis non credentes oculis : « Quid est hoc, inquirunt? An tot sceleribus tuis et hoc addidisti, ut tuum interfliceres infantem? » Statimque angustum ergastulum illud in quo catenata sedebat evertunt. Nihil ibi latere pateretur angustia carceris, supellectilis vilitas, tenuitas stramentorum. « Et quid, inquirunt, miserrimum peperisti? » Ipsa se nescire respondit. « Et ubi est, aiunt, infans tuus? » Respondit : « Nescio. » Referensque visionem, nihil amplius se scire professæ est. Non credunt rei novitate perterritæ. Palpant uterum, et ecce tumori successerat tanta gracilitas, ut dorso ventrem adhærere putares. Tentant ubera, sed nihil humoris eliciunt ex eis. Nec tamen parcentes, fortius premunt, sed exprimunt nihil. Per singulos artus currunt digiti, explorant omnia; sed nullum signum partus, nullum conceptus indicium repperunt. Vocantur aliæ, et post illas aliæ, et unum inveniunt omnes. Sana omnia, munda omnia, pulchra omnia; nihil tamen decernere, nihil sine patris auctoritate judicare præsumunt. Adhuc tenetur in vinculis, adhuc circa pedes ferrum durat, stridunt catenæ. Duos divinæ ministros cle-

mentiarum sibi advenisse conspexit : et unus catenarum qua arctius stringebatur arrepta, socio comitante discessit. Sorores vero advertentes mane desse catenam mirantur, causam inquirunt, audiunt, sed parum credentes scrutatæ sunt omnem supellectilem ejus, sed nihil inveniunt. Paulo post inveniunt de ejus pedibus unum de vinculis cecidisse. Quod inveniētes integrum, et in ea firmitate qua fuerat fabrilibus instrumentis, pedibus ejus innexum, admiratæ sunt valde. Sed quid multis morer? Eodem ordine a cæteris absoluta, pes tantum unus uno compede tenebatur. Interea sanctus pater adveniens, cum evidentibus signis ac veracissimis testibus omnia didicisset, sicut est miræ humilitatis homo, meam parvitatem de his omnibus credidit consulendam. Veniens igitur ad nostrum monasterium servus Christi, cum mihi aperuisset secreto miraculum, rogat ut ancillis Christi meam non negarem præsentiam. Libens annui. Cum vero tam me quam itineris mei socios humanissime ac jucundissime suscepisset, imus ad cubiculum illud intra cubiculum ubi illa in suo antro sedebat inclusa. Adsunt plures tam virgines quam viduæ ævo jam graves, sapientia et discretione pollentes, spectabiles sanctitate et in regularibus disciplinis multum exercitæ. Quæ cum nobis omnia retulissent, coepi compedem propriis manibus attractare, intellexique quod nec ab aliis nec ab ista sine Dei virtute posset absolvi. Quædam autem nec dum timore deposito quæsierunt a nobis, si alia ei vincula deberent imponi. Prohibui, importunum hoc asserens, et quoddam infidelitatis indicium. Expectandam potius, et sperandum quod is qui eam liberavit ab aliis, ab hoc quoque quo adhuc tenetur eripiet. Patre præterea præcipiente, relata sunt nobis multa æterna memoria digna, quibus manifeste datur intelligi, quia beneplacitum est Domino super timentes eum, etiam in eis qui sperant super misericordia ejus. Igitur commendantes nos sanctis orationibus earum, et eas prout potuimus verbo Domini consolantes, ad nostrum monasterium regressi sumus, laudantes et glorificantes Dominum in omnibus quæ audivimus et vidimus, et sanctæ virgines narraverunt nobis. Post paucos dies allatæ sunt nobis viri illius venerabilis litteræ, quibus significavit nobis, illum quo eam invenimus vinctam compedem cecidisse, et quid facto deinceps opus esset meam indignitatem consuluit. Ego vero inter alia hæc pauca verba rescripsi : *Quod Deus mundavit tu ne commune dixeris; et quam ipse absolvit, tu ne ligaveris.* Hæc ideo tibi charissimo meo longe ab his partibus remoto maxime scribendum putavi, ut et invidis occasionem tollerem, et tamen Christi gloriam non tacerem. Vale.

Ex, licit quoddam miraculum mirabile, descriptum a viro venerabili Ethelredo abbate Rievallensi, de quadam sanctimoniali femina de Wattun.